

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΖΥΓΑΡΙΙΑΣ ΠΟΥ ΓΕΡΝΕΙ

Την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές κάποια από τα ναζιστικά αποβράσματα βρίσκονται στο εδώλιο του κατηγορούμενου. Οι «αμερόληπτοι» δικαστές του ελληνικού κράτους καλούνται να δικάσουν τα εγκλήματα των χρυσαυγούλων που εν τέλει ανακάλυψαν. Αλλά πού ήταν οι θεματοφύλακες του δικαίου, οι ιερές αγελάδες της δικαιοσύνης, όταν οι ναζί αλώνιζαν; Πού ήταν όταν το σχέδιο «Άγιος Παντελεήμονας» βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη; Πού ήταν όταν οι ναζί ξεκινούσαν τα πογκρόμ τους μετά τον φόνο του Μανώλη Καντάρη; Πού ήταν οι δικαστές και εισαγγελείς, όταν σε μυριάδες πεδία της κοινωνίας ο φασιστικός κανιβαλισμός διέπρωτε «ποινικά αδικήματα»;

Ήταν απασχολημένοι οι άνθρωποι. Ήταν απασχολημένοι να βγάζουν αποφάσεις για την ιθαγένεια των μεταναστών, λέγοντάς μας ότι κάτοχος ελληνικής ταυτότητας πρέπει να είναι αυτός που έχει ανόθευτο ελληνικό αίμα. Ήταν απασχολημένοι να εκδίδουν εισαγγελικές αποφάσεις για την δημοσίευση φωτογραφιών και την διαπώμηση οροθετικών γυναικών. Ήταν πολύ απασχολημένοι γιατί και ο δύσμοιρος δημιουργός του γέροντα Παστίτσιου έπρεπε να καταδικαστεί...

Το θέατρο που ονομάζεται «δίκη της Χρυσής Αυγής» θα εκτυλιχθεί τον επόμενο καιρό μπροστά μας. Όλοι θα παίξουν τον ρόλο τους. Το κράτος και τα μέλη του θα παριστάνουν τους αντιφασίστες. Οι παρακρατικοί μαφιόζοι θα παριστάνουν τους διωκόμενους. Οι δικαστές θα παριστάνουν ότι απόνεμονο δικαιοσύνη. Η νέα αφήγηση του «αντιφασιστικού κράτους» θα επιχειρηθεί να γραφτεί παραδίδοντας στην λήθη όσα προηγήθηκαν. Για τους περισσότερους από τους ηθοποιούς αυτής της παράστασης έχουμε τοποθετηθεί στο παρελθόν. Στα παρακάτω θα προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε αυτό που λέγεται «δικαιοσύνη» και αυτούς που την «υπηρετούν» σε κάποια επιλεγμένα επεισόδια των τελευταίων δύο δεκαετιών. Να εντοπίσουμε δηλαδή ποιοί είναι και τι κάνανε αυτοί που θα παριστάνουν ότι δικάζουν τους φασίστες σήμερα.

Νέος ρατσισμός και νομιμότητα

Η δυναμική εμφάνιση των μηχανισμών ελέγχου της παρανομίας εντοπίζεται στις αρχές της δεκαετίας του '90 μέσα στους δύο πυλώνες του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού. Από την μία, στο καθεστώς καπιταλιστικής συσώρευσης που επικράτησε: την παρανομοποίηση της εργασίας των μεταναστών και την μαφιοζοποίηση εκτεταμένων κομματιών της ελληνικής κοινωνίας. Από την άλλη, στην ολοκλήρωση του εθνικού κορμού και την αναβίωση στον μεταψυχροπολεμικό κόσμο των ιμπεριαλιστικών ονείρων της «Μεγάλης Ελλάδας».

Το γεγονός ότι οι μετανάστες έπρεπε να μάθουν να δουλεύουν υπό τις χειριστες συνθήκες με έναν μισθό πείνας, αποτέλεσε τον λόγο για τον οποίο έπρεπε να ζουν υπό καθεστώς παρανομίας. Όπως έχουμε εξηγήσει διεξοδικά αλλού¹, αυτό πρακτικά σήμαινε ότι η διαχείριση των μεταναστών εργατών περνούσε ουσιαστικά στα χέρια των αστυνομικών μηχανισμών. Πέρα από την νομική ανυπαρξία τους, οι εργάτες χωρίς χαρτιά είχαν να αντιμετωπίσουν μία γενική διαδικασία εγκληματοποίησης τους. Υπό τους παιάνες μιας νέας καταναλωτικής ευδαιμονίας, η ελληνική κοινωνία κατασκεύασε με εξαιρετική ετοιμότητα την φιγούρα του «αλβανού εγκληματία». Ήδη από τους πρώτους μήνες των μεγάλων μεταναστευτικών ρευμάτων προς την Ελλάδα στις αρχές των '90s, είχε γίνει αδιαμφισβήτητο για τον μέσο νεοέλληνα, ότι ο μετανάστης είναι ένα είδος υπανθρώπου. Η ελληνική δικαιοσύνη έβαλε το λιθαράκι της σε αυτή την νέα ταξική πραγματικότητα.

Καταρχήν χαράζοντας στην πράξη, παρέα με τους μπάτσους, τα όρια του «νόμιμου» και του «παράνομου», καθώς και την επακόλουθη τιμωρία για κάθε «παρανομία». Αυτό σήμαινε πολλά πράγματα, ένα από αυτά που υπονοούνταν ήταν ότι η επιβολή στη νέα εργατική τάξη θα γινόταν «διά πυρός και σιδήρου». Οι δολοφονίες των μεταναστών από μπάτσους και μικροαστούς για ασήμαντη αφορμή (ή κυριολεκτικά για το τίποτα), σε όλη την ελληνική επικράτεια, αποτελούσε την παραδειγματική τιμωρία που εγγυούνταν ότι το όλο σύστημα άγριας εκμετάλλευσης των μεταναστών θα λειτουργούσε ανεμπόδιστα. Μετανάστες βρίσκονταν νεκροί γιατί κλέψανε ένα ποδήλατο, δύο καρπούζια, γιατί κινούνταν ύποπτα ή γιατί έβαλαν τα

χέρια τους στην τσέπη². Οι δικαστικοί μηχανισμοί έφτιαξαν μια ολόκληρη παράδοση ατιμωρησίας των δολοφόνων μπάτσων και νοικοκυραίων. Πέρα από λίγες περιπτώσεις που όντως υπήρξαν καταδίκες, συνήθως μετά από γενική κατακραυγή ενώ τα θύματα ήταν έλληνες, οι δολοφόνοι είτε απαλλάσσονταν γιατί τα πιστόλια εκपुरσοκροτούσαν μόνα τους, είτε λάμβαναν εξαιρετικά μικρές ποινές, αφού ο θύτης ήταν σε «κατάσταση άμυνας». Το μήνυμα που εξέπεμπε προς όλες τις κατευθύνσεις ήταν ότι η ζωή των μεταναστών εργατών στο ελληνικό κράτος είναι ιδιαίτερα φθηνή.

Ταυτόχρονα, η εγκληματοποίηση των μεταναστών προχωρούσε σε όλα τα επίπεδα. Δεν έφτανε που η συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών μπορούσε να συλληφθεί απλά επειδή δεν είχε χαρτιά. Επιπρόσθετα για οποιοδήποτε ποινικό αδίκημα, η τιμωρία των μεταναστών ήταν πάντα δυσανάλογα μεγάλη τόσο σε σχέση με το «έγκλημα» που διαπράχθηκε, όσο και σε σχέση με τις ποινές που λάμβαναν οι έλληνες για τα ίδια αδικήματα. Λόγω αυτής της αστυνομικής και δικαστικής πρακτικής, το 2012 οι μισοί και πλέον από τους συνολικά 12.000 φυλακισμένους ήταν μετανάστες. Με άλλα

λόγια, η δικαστική πρακτική άρχισε μεθοδευμένα να υπάγει την διαχείριση των μεταναστών, μέσω της εγκληματοποίησής τους, στους κατασταλτικούς μηχανισμούς: οι μετανάστες έπρεπε να γίνουν πρόβλημα δημόσιας τάξης.

Η ποιότητα της απονεμόμενης δικαιοσύνης μπορεί να φανεί από ένα ενδεικτικό περιστατικό. Το 2001 αλβανοί κατάδικοι προσέφυγαν στα ελληνικά δικαστήρια, αλλά και σε φορείς της Αλβανίας, σχετικά με το γεγονός ότι το άτομο το οποίο αναλάμβανε την μετάφραση από τα αλβανικά στα ελληνικά κατά την διάρκεια όλων των δικών στα δικαστήρια Θεσσαλονίκης για μία ολόκληρη δεκαετία (1990-2000), δεν γνώριζε (ή γνώριζε ελάχιστα) αλβανικά! Οι έλληνες δικαστές με ένα ανεκδιήγητο σκεπτικό απάλλαξαν την κυρία που μετέφραζε από τα αλβανικά χωρίς να γνωρίζει γρι. Η αλβανική τηλεόραση όμως επιχείρησε να της πάρει συνέντευξη, οπότε και φάνηκε ότι δεν μιλάει την γλώσσα. Το θέμα πήρε διαστάσεις στην Αλβανία, στην Ελλάδα όμως δεν ίδρωσε το αυτί κανενός. Ποιος ξέρει πόσοι καταδικάστηκαν χωρίς να έχουν καμία εσποπτεία της δίκης, ας μην ξεχνάμε ότι την εποχή εκείνη πολλοί ήταν οι μετανάστες που δεν καταλάβαιναν ελληνικά. Αυτή ήταν η ελληνική δικαιοσύνη³.

Τα όρια του εθνικού κορμού

Μπορεί οι μπάτσοι να σκότωναν και να απαλλάσσονταν με συνοπτικές διαδικασίες, αλλά όλα κι όλα, όποιος χαλούσε την σούπα του εθνικού κορμού που στα '90s ήταν στα φόρτε του, δέχονταν ανενδοίαστα τον πέλεκυ του νόμου. Τον Απρίλη του 1992 τέσσερα άτομα, μέλη της αριστερής «Αντιπολεμικής Αντιεθνικιστικής Συσπείρωσης», συνελήφθησαν ενώ μοίραζαν αντιπολεμική προκήρυξη εν μέσω της ιμπεριαλιστικής παράκρουσης των μακεδονικών συλλαλητηρίων. Η ετυμηγορία του δικαστηρίου που επακολούθησε ήταν ενδεικτική του κλίματος τρομοκρατίας που εμπέδωναν οι έλληνες δικαστές: 19 μήνες σε όλους διότι «διέσπειραν ψευδείς ειδήσεις και φήμες ικανές να επιφέρουν ανησυχίες και φόβο στους πολίτες, να κλονίσουν την εμπιστοσύνη του κοινού στις ένοπλες δυνάμεις της χώρας και να επιφέρουν διαταραχή στις διεθνείς σχέσεις της χώρας»⁴.

Από την άλλη, ο πρακτόρικος βούρκος, που αλώνιζε κατά την δεκαετία του '90, έπρεπε, όταν απαιτούνταν, να προστατευτεί. Έχουμε αναφερθεί αναλυτικά στην υπόθεση της παραστρατιωτικής οργάνωσης ΜΑΒΗ και την εποχή που στο στόχαστρο του ελληνικού κράτους ήταν η αποσταθεροποίηση της Αλβανίας⁵. Όταν η φόρια του υπουργείου Εξωτερικών να μπουκάρει στην γείτονα ξεφούσκωσε, κάπως έπρεπε να κλείσει και το θέμα των παραστρατιωτικών που είχαν συλληφθεί για την επίθεση στο στρατιωτικό φυλάκιο στην Αλβανία και τον φόνο δύο αλβανών στρατιωτών. Ο τότε αντιεισαγγελέας εφετών ανέλαβε την δουλειά κλείνοντας την υπόθεση με εξαιρετική ταχύτητα. Μεταξύ των άλλων θεώρησε ότι όλα ήταν κατασκευάσματα των αλβανικών μυστικών υπηρεσιών, ενώ οι παραστρατιωτικοί ήταν «οικογενειάρχες με ισχυρούς συναισθηματικούς δεσμούς με την Βόρεια Ήπειρο». Όταν εμφανίστηκε ο πολυς Βορίδης και έδωσε άλλοθι σε έναν από τους κατηγορούμενους, ο εισαγγελέας πείστηκε ολοκληρωτικά και όλοι οι κατηγορούμενοι έπεσαν στα μαλακά.

Ο Θεός (στο βάθος), οι δικαστές (φορώντας σαλιάρια) και ο Φραντς Κάφκα μπροστά στον Νόμο (δεν φαίνεται στην φωτό). Συνεδρίαση του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Τα ίδια και χειρότερα συνέβαιναν όταν θίγονταν οι εθνικές ιδέες στις περιπτώσεις των μειονοτικών της Θράκης, όταν κάποιος τολμούσε να πει ότι στην Ελλάδα μιλιόταν ή μιλιέται η αρβανίτικη ή η σλαβομακεδονική γλώσσα, όταν καμιά κινηματογραφική ταινία έθιγε τα ιερά και όσια των ντόπιων φονταμενταλιστών: οι διώξεις και οι καταδίκες ήταν βέβαιες. Ένα ήταν και είναι σίγουρο: οι δικαστικοί μηχανισμοί διαθέτουν μία προνομιακή σχέση με τα κελεύσματα του εθνικού κορμού και τις εκάστοτε προτεραιότητές του. Με άλλα λόγια, υπάρχει «ανοιχτή γραμμή» με τους μπάτσους και την ΕΥΠ.

Δικαστές και οργανωμένο έγκλημα

Σε ένα άρθρο του τον Ιούνιο του 2005, τους μήνες εκείνους που στην επικαιρότητα βροσκόταν ακόμα το γνωστό και ως «παραδικαστικό κύκλωμα», ο γνωστός πρακτοροφυάνος Β. Λαμπρόπουλος που μας μιλά μέσα από την εφημερίδα «Το Βήμα», έλεγε ότι μια μεγάλη κόντρα υφέρπει στους κόλπους των κατασταλτικών μηχανισμών. Ανώτατοι δικαστικοί με ανώτατους αξιωματικούς της αστυνομίας αλληλοκατηγορούνται με βαριούς χαρακτηρισμούς⁶.

Οι μεν δικαστικοί κατηγορούν τους αστυνομικούς ότι είναι διεφθαρμένοι και ότι έχουν συμμετάσχει σε πολλές παράνομες ενέργειες μεταξύ των οποίων «παράνομες ελληνοποιήσεις αλλοδαπών», καθώς και ευνοϊκή μεταχείριση σε εμπόρους ναρκωτικών. Στο στόχαστρο βρισκόταν ο Ι. Ραχωβίτσας προϊστάμενος τότε - και επί πολλά χρόνια - του Τμήματος Δίωξης Ναρκωτικών με την βοήθεια του οποίου 29 εμπλεκόμενοι σε υποθέσεις ναρκωτικών απαλλάχτηκαν γιατί ήταν «πληροφοριοδότες». Οι δε αρχιμπάτσοι απαντούν με το ίδιο νόμισμα. Κατηγορούν τους δικαστικούς ότι σκανδαλωδώς δεν προφυλάκιζαν μια σειρά από μαφιόζους, όπως αυτούς της ομάδας των Καλαποθαράκου και Γρηγοράκου ή ενός 40χρονου μεγαλομαφιόζου που κατηγορούνταν για προστασία στις δυτικές συνοικίες και στον Πειραιά.

Γιατί όμως έριζαν οι ταγοί της έννομης τάξης, άνθρωποι που παραδοσιακά και εκ των πραγμάτων είχαν άψογες σχέσεις;

Το μεγάλο διακύβευμα που προέκυψε τα τελευταία 25 χρόνια στον χώρο των δυνάμεων καταστολής που ελέγχουν την παρανομία και την νομιμότητα, δεν είναι η πάταξη της εγκληματικότητας, αλλά η παραγωγική οργάνωση της καθώς και η νομή των κερδών του εγκληματικού κεφαλαίου. Εκ των υστέρων γνωρίζουμε ότι μία προσωρινή διευθέτηση των ζητημάτων αυτών ανέλαβαν οι μυστικές υπηρεσίες της χώρας⁷. Αλλά το 2005 η κατάσταση ήταν ακόμα έκρυθμη. Το λεγόμενο «παραδικαστικό» (ο όρος, σοφή επικοινωνιακή επιλογή εξωραϊσμού), περιλάμβανε αρχικώς καταγγελίες για εκτεταμένη διαφθορά ενός συμπλέγματος δικαστών, δικηγόρων, παπάδων και μαφιόζων με σκοπό την λήψη ευνοϊκών δικαστικών αποφάσεων. Πρεζέμποροι αποφυλακίστηκαν, δικογραφίες παρέμεναν στα συρτάρια, μαφιόζοι έπεφταν στα μαλακά και άλλα πολλά.

Από τους αρχικούς κατηγορούμενους, στους οποίους περιλαμβάνονταν πάνω από 100 δικαστικοί μέχρι και ο αντιεισαγγελέας του Αρείου Πάγου και πρόεδρος της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων Αχ. Ζήσης, τελικά καταδικάστηκαν ελάχιστα. Σύμφωνα με τον τότε πρόεδρο του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, Δ. Παξινό, ήταν μόνο οι «δακτυλοδεικτούμενες περιπτώσεις, γνωστές από το παρελθόν» ενώ αφέθηκαν αλώβητες οι «χοντρές υποθέσεις με τζίρο δισεκατομμυρίων»⁸. Κάποιοι συνταξιοδοτήθηκαν, άρχισαν να επιβάλλονται συστηματικά αυστηρές ποινές και τα στόματα κλείσανε. Σύμφωνα με τους έγκυρους αναλυτές των εφημερίδων, το κύρος της δικαιοσύνης είχε αποκατασταθεί, όποτε όλα καλά· συνεχίζουμε.

Βαθύ κράτος

Σύμφωνα με ένα βιβλίο που κυκλοφόρησε πέρυσι με τίτλο «Το «βαθύ κράτος» στη σημερινή Ελλάδα και η Ακροδεξιά» με την συμμετοχή αριστερών ακαδημαϊκών, στην Ελλάδα υπάρχει «βαθύ κράτος» και όχι «παρακράτος» του στυλ Κοτζαμάνη και τρίκυκλο και δεν πρέπει να μπερδεύομαστε. Πέρα από τις κλασικές ανοησίες του στυλ «η όξυνση των βιοτικών αδιεξόδων οδηγεί στην διόγκωση της Ακρας Δεξιάς», οι συγγραφείς επιχειρούν να μιλήσουν για τους πυλώνες αυτού του «βαθέος κράτος», ένας εκ των οποίων είναι και η «Δικαιοσύνη». Αφού απαριθμούν τα «ατοπήματα» της ελληνικής δικαιοσύνης σχετικά με την Χρυσή Αυγή, την ιθαγένεια

Θέατρο Χυτήριο, 2012, στα γνωστά σκηνικά όπου ναζί και χριστιανοί φονταμενταλιστές απέτρεψαν την διεξαγωγή μιας παράστασης. Παρόλο που έγινε προσπάθεια να εμφανιστούν εισαγγελείς για τα αδικήματα που διέπρατταν οι ναζί και οι χριστιανοφασίστες, ουδείς δεχόταν να εμφανιστεί.

των μεταναστών κ.α., τονίζεται ότι «δεν πρέπει να χαρίσουμε συλλήβδην τους δικαστές στον ξενοφοβικό ρατσισμό», αφού σε διάφορα ζητήματα «οι δικαστές διχάστηκαν, διαμορφώνοντας δυναμικές μειοψηφίες»⁹.

Τις δυναμικές μειοψηφίες για να πούμε την αλήθεια δεν τις ξέρουμε, ξέρουμε όμως τις δυναμικές πλειοψηφίες των δικαστικών. Αυτές είτε πράττοντας είτε αδρώνοντας, όχι μόνο τα τελευταία χρόνια αλλά εδώ και πάνω από 20 χρόνια, έχουν ταυτίσει τα συμφέροντά τους με όλο τον φασιστικό συρφετό που κυκλοφορεί σε αυτό το «ανάδελφον έθνος». Και όχι μόνο ιδεολογικά, αλλά και υλικά, όντας χωμένες μέχρι το λαιμό μέσα στα μαφιόζικα νταραβέρια.

Οι διώξεις ενάντια στην Χρυσή Αυγή ήταν μία στιγμή από τις έριδες στο εσωτερικό αυτού του συρφετού, στο βαθμό που οι ναζί έξεχσαν ότι οι υπηρεσίες τους μπορούν να είναι αυστηρά παρακρατικού τύπου και μόνο καθ' υπόδειξη. Η συστράτευση που προκάλεσαν στο διάχυτο αντιφασιστικό στρατόπεδο, σημαίνει όλο και περισσότερο ότι πρέπει να περάσουν το συντομότερο στο παρασκήνιο. Έτσι λοιπόν οι ίδιοι δικαστές που όλο το προηγούμενο διάστημα τούς χαιδεύαν, πρέπει να παραστήσουν ότι τους δικάζουν για τα εγκλήματά τους. Με κάποιον τρόπο θα παιχθεί και αυτή η παράσταση.

1. «Σχεδόν...αόρατοι: η παρανομοποίηση της εργασίας ως κρατική στρατηγική για την μετανάστευση», εκδόσεις antifa scripta, 2014
2. Δολοφονίες μεταναστών στην Ηλεία (Μάρτιος του '94) και στην Πιερία (Φεβρουάριος του '96), ο λόγος: κλοπή ποδηλάτου. Δολοφονία του Φαντίλ Ναμπούζι από αγροφύλακα σε χωριό της Λάρισας στις 14/6/96 γιατί έκλεψε δύο καρπούζια. Αποτελέσματα δίκης άγνωστα, μιας και έγιναν στα βουβά. Πάντως εάν καταδικάζταν κάποιος θα το μαθαίναμε. Δολοφονία του 17χρόνου Νίκου Λεωνίδη στη Θεσσαλονίκη στις 25/3/2000 με μία σφαίρα στο κεφάλι. Ο αστυνομικός ισχυρίστηκε ότι το θύμα έβαλε ύποπτα το χέρι του στην τσέπη. Ο αστυνομικός αθώωθηκε. Δολοφονία 17χρόνου σέρβου μαθητή Μάρκο Μπουλάτοβιτς στις 23/10/1998 από τον ζητά Βαντούλη με μία σφαίρα στην καρδιά. Ο 17χρόνος θεωρήθηκε «ύποπτος για κλοπή», μία ηλικιωμένη τον κατέδειξε ως δράστη. Ο νεαρός ήταν σε εκπαιδευτική εκδρομή. Ο ζητάς έλαβε τελικά στο εφετείο την βαρύτερη ποινή των δύο ετών και τριών μηνών με αναστολή.
3. Ιός, «Τα όρια της κάθαρσης» 19/5/2007 και «Δεκαετές σκάνδαλο στα δικαστήρια της Θεσσαλονίκης: Η γλώσσα της καταδίκης», Ελευθεροτυπία, 26/6/2005.
4. Η προκήρυξη που μοιραζόταν ανέφερε: «μας λένε ψέματα και μας κάνουν να δεχόμαστε αδιάφορα τις δολοφονίες αλβανών φυγάδων στα σύνορα από ειδικά στρατοαστυνομικά σώματα που έχουν συγκροτήσει». Είναι ενδιαφέρον ότι κατ' εφαρμογή μιας νέας τότε νομικής διάταξης απαγορεύτηκε η κατ' οιοδήποτε τρόπο καταγραφή των λεγομένων στην δίκη, Ιός, Καταστολή και μεταπολίτευση: οι αόρατοι νεκροί της δημοκρατίας, Ελευθεροτυπία, 21/7/1996.
5. Βλέπε τα δύο άρθρα με τίτλο «Υπόθεση ΜΑΒΗ», περιοδικό antifa, τεύχος 36 και 37.
6. Βασίλης Λαμπρόπουλος, «Ο άγνωστος «πόλεμος» ΕΛΑΣ και Αρείου Πάγου», Το Βήμα, 15/6/2005.
7. «16 Ημέρες που (δεν) συγκλόνισαν τον κόσμο», περιοδικό antifa, τεύχος 13, 10/2009. Η εφημερίδα Καθημερινή σε άρθρο με τίτλο «Οι μαφίες του εγκλήματος διαβρώνουν όλη τη χώρα» στις 16/9/2009 έγραφε: «Στην αντιμετώπιση της ανεξέλεγκτης μεταναστευτικής ροής, του οργανωμένου εγκλήματος και της τρομοκρατίας στρέφεται πλέον ο ρόλος της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών μετά και την αλλαγή της ηγεσίας της. Ο αναπροσανατολισμός των αρμοδιοτήτων της ΕΥΠ κρίθηκε αναγκαίος, καθώς η δράση του οργανωμένου εγκλήματος στη χώρα μας έχει λάβει τεράστιες και επικίνδυνες διαστάσεις. «Έχει διεισδύσει σε ολόκληρους τομείς της κοινωνικής και οικονομικής ζωής, δίχως να αφήνει αλώβητο στο εγγύς μέλλον ούτε τον χώρο της πολιτικής» υπογραμμίζει στην «Κ» χαρακτηριστικά κορυφαίος παράγοντας των δικηγορικών αρχών. Με αυτά τα δεδομένα υπ' αριθμόν 1 στόχος της ΕΥΠ είναι η εξάρθρωση των κυκλωμάτων της λαθρομετανάστευσης και ο εντοπισμός των συμμοριών που εμπορεύονται ναρκωτικά, όπλα και λευκή σάρκα. Απώτερος στόχος ο έλεγχος του τζίρου πολλών εκατομμυρίων ευρώ, που διοχετεύονται στην αγορά από αυτές τις δραστηριότητες και στο ζέπλυμά του ενέχονται, σύμφωνα με τις δικηγορικές αρχές, και πρόσωπα υπεράνω υποψίας»
8. Φωτεινή Καλλίρη, «Η κάθαρση δεν έχει αγγίξει τα δics», Καθημερινή, 8/1/2006 και «Η αυτοκάθαρση έπληξε και την Θέμιδα», 11/5/2008.
9. «Το «βαθύ κράτος» στη σημερινή Ελλάδα και η Ακροδεξιά: Αστυνομία, Δικαιοσύνη, Στρατός, Εκκλησία». Επιμέλεια Δ. Χριστόπουλος, Νήσος, 2014, σ. 15 και σ. 215.